

Düşmanlarımızın birinci ve en önemli itirazı, Hz. İsa'nın (A.S.) tabii bir ölümle ölmüş olduğu hakkındaki inancımıza karşı yöneltilmiştir. Hz. İsa'nın (A.S.) tabii bir ölümle öldüğüne inanmak, onlara göre, Hz. İsa'ya (A.S.) hakaret, Kuran-ı Kerim'e tecavüz ve Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) öğrettiklerinden yüz çevirmektir. Gerçekten biz İsa'nın (A.S.) tabii bir ölümle öldüğüne inanırız. Ancak, İsa'nın (A.S.) ölmüş olduğuna inanmanın, ona hakaret veya Kuran-ı Kerim'e tecavüz ve yahut da Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) öğrettiklerinden yüz çevirmek olduğunu söylemek doğru değildir. Zira insan bu mevzu üzerinde düşündükçe şuna kanaat getirir ki; bize itham için ileri sürülen neticeler İsa'nın (A.S.) ölümü hakkındaki inancımızdan değil, daha ziyade İsa'nın ölmediği ve gökte hayatta bulunduğu inancından çıkmaktadır.

Bizler Müslüman'ız ve Müslüman olduğumuzdan dolayı, ilk düşüncemiz Allah'ın (C.C.) büyüklüğünü ve O'nun Peygamberi Muhammed'in (S.A.V.) şerefini müdafaa etmektir. Her ne kadar Allah'ın bütün peygamberlerine inanırsak da, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed'e (S.A.V.) olan sevgi ve saygımız diğerlerine olan sevgi ve saygımızdan daha fazladır. Çünkü o kendisini bizim için feda etti; bizim yükümüzü taşıdı: bizi manevi ölümden kurtarmak için ölümü kendi üzerine çekti; bizim için bu kadar eziyete katlandı. Bizim için bütün rahat ve huzurunu terk etti. Biz yükselelim diye kendisi alçaldı. Sürekli iyiliğimizi planladı ve ebedi saadetimiz için dua etti. Günahattan arınmış olan kendisi, bizi günahlarımızdan ve cehennem ateşinden kurtarmak için, seccadesi gözyaşlarıyla ıslanıp kurtarmaya kadar Allah'a yalvardı. Allah'ın rahmetini üzerimize çekti. Yine bizim için Allah'ın rızasını kazanmaya çalıştı. İlâhî rahmet ve mağfiret abasıyla örtülmemizi sağladı. Allah'ın hoşnutluğunu kazanabilmemiz için yollar, Allah'a kavuşup O'nunla birleşebilmemiz için imkânlar aradı ve buldu. Allah'a giden yolda yolculuğumuzu kolaylaştırmak için onun yaptıklarını daha önce hiçbir peygamber kendi ümmetine yapmamıştı.

Aleyhimizdeki küfür fetvaları sadece hoşumuza gider. Bizi yaratan, bizi destekleyen, bizi koruyan, günlük rızığımızı veren ve manevi refahımızın dayandığı bilgi ve hidayeti başıslayan Allah ile İsa'yı eşit saymaktansa, o fetvaları tercih ederiz. Yiyecek ve içeceğe muhtaç olmadan ebediyen yaşayan Allah gibi, İsa'nın da yiyeceğe içeceğe muhtaç olmadan gökte yaşadığına inanmaya mecbur kalmaktansa, küfür fetvaları bize daha hoş gelir.

Biz İsa'ya (A.S.) saygı gösteririz. Çünkü O Allah'ın peygamberidir. Allah onu sevdi ve o da Allah'ı sevdi. Ona karşı duyduğumuz saygı Allah'a karşı duyduğumuz saygıdan doğmaktadır. İsa'nın (A.S.) hatırı için, İsa'yı Allah'tan üstün tutup Allah'ın (C.C.) izzet ve şanına gölge mi düşürelim? Ulemanın hatırını hoş edeceğiz diye, günlük meşgaleleri İslâmiyet'e ve Kuran-ı Kerim'e kusur bulmaya çalışmaktan ibaret olan Hıristiyan misyonerlerinin ekmeğine yağ mı sürelim? Misyonerlere İsa'nın Allah olduğunu düşünmek imkânı mı verelim? Zira İsa (A.S.) Allah

değil insan idiyse, gökte nasıl hayatta kalabilir? O bir insan idiyse, öteki insanlar gibi niçin ölmedi? Biz, kendi ağzımızla, Allah'ın birliğine aykırı düşecek bir şeyi nasıl söyleyebiliriz? Gerçek imanın menfaatlerini nasıl zarara uğratabiliriz. Ulema istediğini yapmakta serbesttir. Halkı bizim aleyhimize tahrik edebilirler, bizi öldürebilirler veya recmedebilirler. Ama biz İsa (A.S.) için Allah'ı feda edemeyiz.

Hıristiyanlar İsa'ya "Allah'ın oğlu" derler ve onun uğrunda Allah'ın birliğine ve bağımsızlığına eksiklik isnat ederler. Lâkin biz İsa'nın (A.S.) Allah'a (C.C.) eşit olarak gökte yaşadığını söylemeye mecbur kalmaktansa ölmeyi tercih ederiz. Cehalet içinde kalsaydık, iş başka türlü olurdu. Fakat Allah'ın birliğinin, azametinin, kudretinin, büyüklüğünün ve iyiliğinin kapsadığı manayı bize anlatan İlâhî bir haberci gözlerimizi açtıktan sonra başka türlü hareket edemeyiz. Netice ne olursa olsun biz insanoğlunun hatırı için Allah'ı terk edemeyiz. Böyle bir şey yaparsak, halimizin neye varacağını kestiremeyiz. Şan ve şeref Allah'a aittir ve Allah'tan gelir. İsa'nın (A.S.) berhayat olduğuna inanmanın Allah'a hakaret manasına geldiğini iyice bildikten sonra öyle bir inanca, doğruymuş gözü ile bakamayız. İsa'nın ölümüne inanmanın neden İsa'ya karşı hakaret etmek olacağını anlamıyoruz. İsa'dan (A.S.) daha büyük peygamberler öldüler ve onların ölümü kendilerini küçük düşürmedi. Aynı şekilde, İsa'nın ölümü de İsa'yı küçük düşüremez. Fakat imkânsız mümkün farz edip Allah ile İsa'dan birini seçmek mecburiyetinde kalırsak, hiç şüphesiz Allah'ı seçeriz. Biz eminiz ki, zihnen ve kalben ve ruhen Allah'ı sevmiş olan İsa (A.S.), kendisine şeref, fakat Allah'a ve O'nun birliğine şerefsizlik getirecek bir duruma katiyen razı olmazdı. Aynı şeyi Kuran-ı Kerim de bize söylemektedir

"Muhakkak ki Mesih de, gözde melekler de, Allah'ın kulu olmayı küçük görmezler." [1]

Kuran-I Kerim Ve Hadis Hz. İsa'nın (A.S.) Öldüğünü Öğretir

Bizim bağlı olduğumuz Allah'ın Kelamı şöyle söylemektedir:

"Onların arasında bulunduğum müddetçe hallerine ben şahittim. Fakat beni öldürdüğünden beri onları gözleyen Sensin ve Sen Her şeye şahitsin." [2]

Allah (C.C.), İsa'nın ölümünden sonra Hıristiyanların bozulup fesada düştüklerini İsa (A.S.) adına beyan ediyor. İsa hayatta olduğu müddetçe Hıristiyanlar ve onların inançları fesattan arınmış ve salim olarak kalmıştı. Kuran'da bunu okuduktan sonra, İsa'nın ölmediğini ve gökte

ber hayat bulunduğunu nasıl düşünebiliriz?

Kuran-ı Kerim’de, şunu da okuyoruz:

"Ey İsa! Seni öldüreceğim ve seni nezdime yükselteceğim ve inkâr edenlerin ithamlarından seni temize çıkaracağım ve sana uyanları kıyamet gününe kadar seni inkâr edenlere üstün kılacağım." [3]

İsa (A.S.), ölümünden sonra, Allah’ın nezdine yükseltildi. "Seni nezdime yükselteceğim" kelimeleri "Seni öldüreceğim" kelimelerinden sonra gelmiştir. Lisanın normal kaidelerine riayet etmeliyiz. Evvela zikredilen, herhalde evvela vuku bulmuştur. Fakat ulema bu kaideleri belki de Allah’tan daha iyi biliyor. Her ne kadar "Allah’ın nezdine yükseltilmek" ayette daha sonra geliyorsa da, ulema efendiler belki de bunun daha önce gelmesi gerektiğini düşünüyor. Fakat Allah bizim kavrayamayacağımız derecede hâkimdir. Fikirlerin nasıl ifade edilebileceğini en iyi bilen O’dur. O’nun kelimasında hata bulunamaz, söylediklerinin sırası değiştirilemez. O bizim Yaraticımızdır ve biz O’nun kullarıyız. O’nun kelimasında hata bulmaya cüret edemeyiz. Biz bilmeyiz, O ise her şeyi bilir. Öyle ise, O’nun Kelamında nasıl kusur gösterebiliriz? Lâkin bu din bilginleri, Allah’ın Kelamında, kusur bulunabileceğini, fakat kendilerinin o Kelamı anlayış tarzında kusur olamayacağını düşünür gibi görünüyorlar. Biz böyle düşünmeyiz. Zira böyle bir düşüncede ahiretteki hüsrandan başka bir şey göremeyiz. Bilgimiz olduğu müddetçe dudaklarımıza uzatılan zehir kâsesinden yüz çevirmeliyiz.

Allah’tan (C.C.) sonra yalnız Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed’i (S.A.V.) severiz. O, bütün peygamberlerin, bütün velinimetlerin en büyüğüdür. Başka hiçbir peygamber, başka hiçbir insan. Peygamber Efendimiz’in (S.A.V.) bize yaptığı iyiliklerin en küçüğünü bile yapmamıştır. Ona gösterdiğimiz hürmeti kimseye gösteremeyiz. İsa (A.S.) gökte berhayat olduğu halde, Peygamber Efendimiz’in (S.A.V.) toprak altında gömülü olduğunu düşünmek, bizim için imkânsızdır. Biz böyle bir düşünceye sahip olamayız. Manevi mertebe bakımından, Peygamber Efendimiz’in (S.A.V.) İsa’dan çok daha yüksek olduğuna inanıyoruz. Nasıl oluyor da Allah (C.C.), İsa’yı (A.S.) hayatına karşı en küçük bir tehlike belirmesi üzerine, arşa yükseltiyor da, Peygamber Efendimiz (S.A.V.), düşmanları tarafından oradan oraya kovalanırken Allah onu, yıldızlara kadar olsun yükseltmiyor? Peygamber Efendimiz (S.A.V.) ölmüş ve gömülmüş iken, İsa’nın (A.S.) berhayat ve gökte olduğu fikrine tahammül edemeyiz. Hıristiyanlar karşısında kendimizi aşağılanmış hissederiz.

Fakat Allah’a çok şükür, vaziyet böyle değildir. Gerçekten, Allah Peygamberimize böyle bir

muamele yapamazdı ve yapmadı da. Allah bütün hâkimlerin en adaletlisidir. Allah'ın bizzat Kendisi, Peygamber Efendimiz'e "Bütün insanların Efendisi" adını vermiştir. Allah, Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) bu adı verdikten sonra, İsa'ya ondan daha fazla ihtimam ve ilgi gösteremezdi. Allah (C.C.) Efendimizin (S.A.V.) hatırı için, onu küçük düşürmek isteyenlerin dünyasını, altüst etti. Onu küçük düşürmeyi kim tasarladıysa, küçük düşen kendisi oldu. Allah (C.C.) Peygamber Efendimizi (S.A.V.) itibardan düşürüp de, onun düşmanlarına bu suretle sevinme fırsatı verebilir mi?

Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) toprakta gömülü olup da, İsa'nın gökte berhayat bulunduğu fikri karşısında, benim tüylerim ürperiyor. Ben bu fikri hayret verici ve can sıkıcı bulur ve: "Hayır, Allah böyle bir şey yapamaz" derim. Allah (C.C.), Hazreti Muhammed'i (S.A.V.) başkalarından daha fazla sever. Onun ölüp toprağa düşmesine ve İsa'nın göğe çıkmasına Allah (C.C.) müsaade edemezdi. Berhayat kalıp göğe çıkmaya layık bir insan varsa, o da Peygamber Efendimiz (S.A.V.) idi. Eğer O, bütün insanlar gibi ölmüşse, başka peygamberler de aynı şekilde ölmüşlerdir. Efendimizin (S.A.V.) Allah'ın indindeki yüksek mertebe ve mevkiini bildiğimiz halde, Allah'ın ona İsa'dan daha aşağı bir muamele yapabileceğini bir an için bile olsa nasıl düşünebiliriz? Peygamber Efendimiz (S.A.V.) hicret esnasında Ebu Bekir'in (R.A.) omuzlarına binmeye mecbur kalarak Sevr mağarasına iltica ettiği zaman, Allah onu kurtarmak için meleklerini göndermediği halde, Yahudiler İsa (A.S.) ile çatışmaya başlayınca Allah'ın (C.C.), onu caniyane Yahudi entrikalarından kurtarmak için, göğün dördüncü katına kaldırdığını düşünemeyiz. Uhud Gazvesinde (savaşında) düşman, Peygamber Efendimiz'e hücum ettiği vakit onun etrafında pek az dostu kalmıştı. Allah bu esnada bir melek göndermediği gibi, Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) benzer bir hayal de yaratmadı ve düşmanı Peygamber Efendimiz (S.A.V.) yerine bu hayale saldırtıp Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) dışları yerine hayalin dışlarını kırdırtmadı. Allah düşmanın Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) saldırmasına müsaade etti ve Peygamber Efendimiz (S.A.V.) ölü gibi yere düştüğü vakit düşmanlar Peygamber Efendimizi öldürdüklerini (hâşâ) sevinç naraları atarak ilan ettiler. Ama İsa (A.S.) meselesinde, Allah en küçük bir ağrı veya sıkıntının bile onu rahatsız etmesine müsaade etmemiş. Yahudiler İsa'yı yakalamayı kararlaştırınca, Allah onu göğe kaldırmış ve onun yerine düşmanlarından birini yakalayıp İsa kılığına sokmuş ve İsa'nın bu düşmanını İsa yerine çarmıhta gerdirtmiş!

Bazı insanların neler yapabileceğine şaşmamak mümkün değil. Bir taraftan Peygamber Efendimizi (S.A.V.) çok sevdiklerini iddia ederler; diğer taraftan onu itibardan düşürüp rezil ederler. Bununla da yetinmeyerek daha ileri giderler ve başka birini Peygamber Efendimiz'den (S.A.V.) daha üstün mertebeye yükselten inançları benimsemeyenlere karşı küfür fetvaları çıkarırlar. Acaba küfürden kastettikleri nedir? Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) rütbece başkalarından üstün olduğunu düşünmek, hakkıyla ona ait olan yüksek manevi rütbe ve mertebeyi ona isnat etmek, bunlar küfür müdür? Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) en yüksek sevgi ve saygı gösterenler kâfir midir? Eğer küfür bu ise, Allah şahidimiz olsun ki, bu küfrü bize kâfir diyenlerin imanından kat kat daha kıymetli sayarız.

Vâdedilen Mesih Mirza Gulam Ahmed Hazretleri Farsça bir şiirinde:

"Bâ d ez Hudâ be ışk-ı Muhammed muhammerem Ger küfr in buved be-Hudâ saht kâfirim"

Yani

"Allah sevgisinden sonra en çok Muhammed sevgisiyle sarhoşum. Eğer bu kâfirlik ise, Allah'a yemin ederim ki ben koyu bir kâfirim"

demek suretiyle bu fikri çok güzel ifade etmiştir. Hepimiz bir gün öleceğiz, Allah'ın huzuruna çıkacağız ve amellerimizin hesabını vereceğiz. İnsanlardan niçin korkumuz olsun? Onlardan bize ne zarar gelebilir? Biz yalnız Allah'tan korkarız ve yalnız O'nu severiz. O'ndan sonra en çok Peygamber Efendimizi (S.A.V.)sever ve ona saygı gösteririz. Peygamber Efendimiz için bu dünyanın izzet ve ikbalini, menfaatlerini ve nimetlerini feda etmemiz gerekirse, buna seve seve katlanırız. Fakat Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.)karşı hürmetsizlik ve riayetsizliğe tahammül edemeyiz. Onun ne kadar kutsal olduğunu, ne derece manevi ilim ve mertebe sahibi olduğunu ve Allah ile ne kadar yakın teması bulunduğunu bildiğimiz için, Allah'ın (C.C.) başka bir insanı veya peygamberi ondan daha fazla sevdiğini bir an için bile düşünemeyiz. Böyle bir düşünceye kapılsak, başkalarından daha ziyade cezaya müstahak oluruz. Peygamber Efendimizi inkâr edenlerin, ona meydan okuduklarını ve göğe çıkmak mucizesini gösterip gösteremeyeceğini ona sorduklarını da çok iyi biliyoruz. Bu inkârcılar şöyle demişlerdi;

"Sen göğe çıkmadıkça sana inanmayacağız ve gökten bize okuyacağımız bir kitap indirmediğe göğe çıktığına da inanmayacağız." [4]

Bu meydan okumaya karşı Peygamber Efendimiz'e, kendisini inkâr edenlerin istediği mucizeyi göstermesi için, Allah tarafından müsaade verilmedi. Bunun yerine, Allah (C.C.) Habibi'ne şunları söyledi: "Bütün zaaf ve kusurlardan münezze olan yalnız Rabbidir. Bana gelince ben sadece bir insanım." Bununla beraber, ulemanın öğrettiğine göre, İsa (A.S.) düşmanlarının aynı şekilde bir meydan okumasıyla karşılaşınca Allah tarafından göğe kaldırılmış. Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.)meydan okudukları ve göğe çıkmasını talep ettikleri zaman, Allah göğe çıkmanın insanlık ile bağdaşamayacağını bildiriyor. Ama İsa'ya (A.S.) aynı şekilde meydan

okudukları vakit, o hiçbir tereddütle karşılaşmaksızın göğe çıkarılıyor. Eğer bu doğru ise, İsa'nın (A.S.) insan değil Allah olduğu (hâşâ) neticesi çıkmaz mı? Böyle saçma bir düşünceden Allah'a sığınırız. Bu düşünce İsa'nın (A.S.) manevi rütbece bizim Peygamberimizden üstün olduğunu ve Allah (C.C.) tarafından daha fazla sevildiğini göstermez mi? Fakat Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) peygamberler mertebeleri sırasında en yüksek olduğunu biliyoruz ve bu durum güneş kadar ayandır. Bunu bildikten sonra, Peygamber Efendimiz (S.A.V.) göğe çıkmayıp normal şekilde öldüğü ve bu dünyada toprağa gömüldüğü halde, İsa'nın (A.S.) göğe çıkıp bu son iki bin sene hayatta kaldığını nasıl düşünebiliriz?

Şimdi, mesele sadece Peygamber Efendimiz (S.A.V.) hakkında beslediğimiz hislerin kuvvetli ve samimi oluşundan ibaret değildir. Bu, aynı zamanda onun doğruluğu ve iddialarının gerçekliği meselesidir. Peygamber Efendimiz (S.A.V.):

“Eğer Musa (A.S.) ve İsa (A.S.) hayatta olsalardı, bana inanmaları ve tabi olmaları gerekirdi” [5] dememiş miydi?

Eğer Hz. İsa (A.S.) hayatta ise, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.):

“Eğer İsa hayatta olsaydı, bana tâbi olması gerekirdi” yolundaki iddiasını (hâşâ) yalan saymak lazımdır. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) sözleri manidar ve açıktır. O “Eğer Musa ve İsa hayatta olsalardı” demişti. Bu “Eğer” kelimesi ikisinin de hayatta olmadığını göstermektedir. Ne Musa (A.S.) hayattadır ne de İsa (A.S.). Bu, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) konu ile ilgili olan önemli bir açıklamasıdır. Bu beyanı işittikten sonra, Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) gerçekten iman eden bir kimse İsa'nın (A.S.) gökte berhayat olduğunu düşünemez. Çünkü eğer İsa hayatta ise, Peygamber Efendimizin (S.A.V.) bu beyanı ve konu hakkındaki bilgisi yalan çıkmış olur. Zira Peygamber Efendimiz'e (S.A.V.) göre İsa ölmüş değil mi? Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) başka bir önemli beyanı daha vardır. Son hastalığı esnasında, o, kızı Fatma'ya (R.A.) şöyle demişti:

“Cebrail her sene Kuran'ı bana bir defa tilavet ederdi (okurdu). Bu sene iki defa tilavet etti. Keza, her peygamber sefinin yarı yaşı kadar yaşar diye bana haber verdi ve Meryem oğlu İsa'nın yüz yirmi yıl yaşadığını söyledi. Bundan dolayı, aşağı yukarı altmış yıl yaşayabileceğimi zannediyorum.” [6]

Bu beyan vahiye dayanan bir beyandır. Peygamber Efendimiz (S.A.V.) kendiliğinden bir şey söylemez, ancak vahiy meleği Cebrail'den aldıklarını bildirir. Beyanın mühim olan yanı Hz. İsa'nın (A.S.) yüz yirmi yıl yaşamış olmasıdır. Yeni Ahdin (İncil) kayıtlarına göre, çarmıha gerilme vakası vuku bulduğu ve Hz. İsa "göğe çıktığı" zaman 32 veya 33 yaşındaydı. Hz. İsa (A.S.) gerçekten göğe çıkmış ise, Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) zamanındaki yaşı 120 değil 600 civarında bulunuyordu. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) Cebrail'den aldığı bilgi doğru ise, onun en az 300 yıl yaşaması gerekirdi. Fakat sadece altmış üç yıl yaşadı. Mamafih, Cebrail'e göre, Hz. İsa (A.S.) 120 yıl yaşadı. Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.)bu önemli ifadesi ispat ediyor ki, Hz. İsa'nın (A.S.) hayatta olduğunu düşünmek Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) öğrettiğine ve Allah (C.C.) tarafından ona vahyedilene aykırıdır. Buna binaen, Hz. İsa'nın (A.S.) hayatta olduğuna inanmamız için bizi nasıl ikna edebilirler? Peygamber Efendimiz'in (S.A.V.) bize bu kadar açıkça öğrettiği bir şeyi nasıl inkâr edebiliriz?

---

[1] Nisa Suresi; Ayet 173[2] Maide Suresi; Ayet 118

[3] Al-i İmran Suresi; Ayet 56

[4] İsra Suresi; Ayet 94[5] Zurkani; c.VI, s.54[6] Mevahib-üd Dünya, Kastalani; c.1 s.42

[7] Al-i İmran Suresi; Ayet 145

[8] Zümer Suresi; Ayet 31

[9] Buhari; c.2 Menakib-iEbu Bekir Faslı

[10] Tabakat İbn-i Saad, c.3